

— Е, лъкъ и ти, каза безгрижно слугата. — Вижда се, отъ шега не разбирашъ. Дѣ пари, момче, дѣ пари?! Господарчетата нека гълтатъ топлитѣ симиди — това не е наша работа. За насъ ето що — и той му показва метлата. — Слава Богу, ако не забрави господарътъ да ни даде парче черъ хлѣбъ. Какви ти тебе симиди! Ама че си и ти, а! Върви си съ здраве.

Нѣщо заседна въ гърлото на Влада. Безъ да каже ни дума, той засрамено пое пакъ улицата.

Мигаръ всички ще се шегуватъ тъй съ него? А това момче, вижда се, живѣе много весело. . . И Влаго въздъхна. И, наистина, много по-добрѣ е да служишъ въ месарница. Поне не трѣбва да бѣгашъ съ месото изъ улицитѣ и да викашъ, за да привлечашъ вниманието на минувачитѣ.

Изъ день въ день бѣгаше Влаго съ своя товаръ по улицитѣ. Но той свикна съ това и се не замислѣше повече надъ новата си работа, а току-тъй се провикваше:

— Топли-и-и си-ми-ди-и. . . Веднажъ даже той чу какъ единъ бръснатъ господинъ каза на вървящата до него хубаво облечена дама:

— Слушай . . . Слушай гласъ! . . . Ето какъ пропадатъ талантитѣ. Ако се прати въ музикалното училище — би излѣзло отличенъ пѣвецъ отъ него. Да . . .

И тѣ нѣкакъ особено го изгледаха.

Най-много обичаше Влаго да минава край Модерния театъръ. Той слагаше тежката кошница съ разнообразни кифли на земята и съ тайна завистъ гледаше дѣцата, които засмѣни, игриви и честити влизаха въ театъра за слѣдобѣднитѣ прѣдставления. Веднажъ дори той забѣлѣза възпитанницитѣ